

БОЖИЕТО ЛОЗЕ

“Имаше един човек стопанин, който насади лозе...” (Мат.21:33)

Заради вярата на патриарх Авраам Бог избра измежду всички останали народи само оня народ, който щеше да произлезе от чреслата му, благослови го и го определи за една изключителна мисия – да бъде носител на вярата в единия и истински Бог. От този богоизбран народ трябваше да произлезе Месия – Спасителят на света.

Много грижи положи Бог за Своя народ и за да го подготви за тая мисия. Извел го бе от Египет, за да го освободи от непосилно робство, преведе го по чудесен начин през Червено море, храни го в пустинята с манна, източил му вода от скала, носи го така, както баща носи сина си (Второз. 1:31), пазеше го от чужди неприятелски народи, Сам воюваше против неговите врагове (2Пар. 20:29), изпращаше му пророци, които да му възвестяват волята Божия, да го предпазват от заблуждения и да му вещаят бъдещи благи дни на Божието царство.

Още Псалмопевецът бе нарекъл иудейския народ “лозе”, насадено от Божиата десница (Пс. 79:15-16). По-късно пророк Исайя пее песен за лозето на Своя Възлюбен, насадено с отбор лозови пръчки на връх торна рътлина, оградено и очистено от камъни, съоръжено с кула и с изкопан в него лин (Ис. 5:1-2).

Лозето, като образ на избрания еврейски народ, е послужило и на Господа Иисуса в днешната му притча за лозарите-убийци. Тая притча разгледана в нейния исторически аспект, изобразява грижите на Бога за човека и неговото спасение, за устрояване на Царството Божие.

Лозето, както вече се каза, е домът Израилев (Ис. 5:7), богоизбраният еврейски народ; Господарят на лозето е Бог; лозарите са еврейските първенци – първосвещениците и старците народни, книжниците и фарисейте; слугите са старозаветните пророци, а Синът – Господ Иисус, Единородният Син Божи. Убийството на сина на господаря, станало вън от лозето, е разпъването на Христа, станало вън от Иерусалим, на близкия хълм Голгота.

В по-общ и есхатологически смисъл лозето означава още и Царството Божие. Това се вижда от

думите на Господа Иисуса: *“Затова казвам ви, че Царството Божие ще се вземе от вас и ще се даде на народ, който принася плодовете му”* (Мат. 21:43).

Еврейските първенци не се оказали достойни пристойници на Божието лозе. Ослепени от завист и злоба, те избивали изпращаните от Бога пророци. Най-сетне Бог изпратил и Своя Син, за да събере плодовете от лозето, т.е. да научи народа на Божия закон и да го спаси от греховете му (Мат. 1:21), като го направи и наследник на Царството Божие, но жестоките по сърце и заслепените поради греха еврейски първенци убили и наследника на лозето – Сина Божии (Деян. 2:23).

Като завършил притчата, Христос запитал присъстващите първосвещеници и старейте народни: *“И тъй, като си дойде господарят на лозето, какво ще направи на тия лозари?”* Отговарят му – *“Злодейците ще погуби зле, а лозето ще даде на други лозари, които ще му дадат о време плодовете”*.

Думите на Христа по отношение на лозарите-убийци са пророчески; те са справедлива присъда, която се е сбъднала в свое време; недостойните еврейски първенци наистина били погубени, а Царството Божие било отнето от тях и било дадено на езическите народи.

Така се изпълни пророчеството на Исая, според което намериха Бога ония, които не бяха Го търсили и Бог се откри на ония които не бяха питали за Него (Ис. 65:1). Евреите отхвърлиха крайтъгълния Божии Помазаник – Иисуса, но и Бог отхвърли ония, които Него отхвърлиха (Рим. 11:1-2), като обаче Си остави благословен остатък по благодат (Рим. 11:5-6), та чрез отпадането на древния Израил, да дойде спасението на новия, т.е. – на езичниците (Рим. 11:11). Така езическата дива маслина се присади към отчесналите се израилски клони. Древният Израил поради неверие бе отчестнат, а езическите народи поради вярата им по благодат бидоха присадени, за да дават навременен и богат плод (Рим. 11:20). Така Бог прояви Своята справедлива строгост към ония, които не се отказаха Нему верни и – благодат към ония, които повярваха в Него (Рим. 11:22). Размишлявайки върху този забележителен факт в Божието домостроителство, св. ап. Павел възкликва: *“О, каква бездна богатство, премъдрост и знание у Бога! Колко са непостижими Неговите съдби и неизследими Неговите пътища* (Рим. 11:33)“.

Братя, ние сме новият Израил, призван не по заслуга, а по благодат да бъдем добри лозари на Божието лозе и да даваме о време плодове. Всеки от нас, колкото и иначе незначително място да заеме в Църквата, е длъжен да бъде добър лозар на Божия виноград. Както в едно тяло има много членове и всеки член изпълнява определена служба, така и в Църквата и в обществения живот има отделни служения; пък и дарбите са различни. Затова, управител ли си, управлявай с мъдрост и по справедливост; учител ли си, пребъдвай в учителствуването; наставник ли си, наставлявай с кротост; предстоятел ли си предстоявай с усърдие; благотворител ли си, благотвори на радо сърце (Рим. 12:5-7). Нека знаем, че ако и ние, подобно на лозарите-убийци, не се окажем достойни за званието, към което сме призвани, Бог няма да пощади и нас (Рим. 11:21). Като имаме, прочее, това предвид, нека да не мислим високо за себе си и да имаме страх да не би и ние, не дай Боже, да отпадне. Затова, нека принасяме плод достоен за покаяние. Нека пребъдваме в Христа чрез истинската вяра, за да пребъде и Христос в нас, съгласно с Неговите думи, и да даваме много плод (Иоан. 15:4-5) за Божия слава и за наше спасение. Амин!

ИЗ "СВ. ЕВАНГЕЛИЕ ОТ МАТЕЯ"

ПРИТЧАТА ЗА ЗЛИТЕ ЛОЗАРИ (Мат. 21:33-46)

33. Чуйте друга притча: имаше един човек стопанин, който насади лозе, огради го с плет, изкопа в него лин, съгради кула и, като го предаде на лозари, отиде си.
34. И когато наближи гроздобер, той изпрати слугите си при лозарите, да му приберат плодовете.
35. А лозарите, като уловиха слугите му, едного набиха, другиго убиха, а трети с камъни пребиха. 36. Пак изпрати други слуги, по-много от първите; и с тях сториха същото.
37. Най-сетне изпрати при тях сина си, като каза: ще се засрамят о г сина ми.
38. Но лозарите, като видяха сина, казаха помежду си: този е наследникът; хайде да го убием и да присвоим наследството му.
39. И, като го уловиха, изведоха вън от лозето и убиха.
40. И тъй, като си дойде господарят на лозето, какво ще направи на тия лозари?
41. Отговарят Му: злодейците ще погуби зле, а лозето ще даде на други лозари, които ще му дават овреме плодовете.
42. Иисус им казва: нима не сте никога чели в Писанията: "камъкът, който отхвърлиха зидарите, той стана глава на ъгъла: това е от Господа, и е дивно в очите ни"?
43. Затова казвам ви, че царството Божие ще се вземе от вас и ще се даде на народ, който принася плодовете му;
44. и който падне върху тоя камък, ще се разбие; а върху когото падне, ще го смаже.
45. И като слушаха притчите Му, първосвещениците и фарисеите разбраха, че за тях говори,
46. и дебнеха да Го уловят, ала се побояха от народа, понеже Го имаше за пророк.

ИЗ "СВ. ЕВАНГЕЛИЕ ОТ МАТЕЯ"

ПРИТЧАТА ЗА РАБОТНИЦИТЕ НА ЛОЗЕТО (Мат. 20:1-16)

1. Защото царството небесно прилича на стопанин, излязъл сутрин рано да наеме работници за лозето си,
2. и, като се услови с работниците по динарий на ден, прати ги на лозето си;
3. като излезе около третия час, видя други, че стоят на тържището празни,
4. па рече и тях: идете и вие на лозето ми, и, каквото е право, ще ви дам. Те отидоха.
5. Пак излезе около шестия и деветия час и направи същото,
6. А като излезе около единайсетия час, намери други, че стоят празни, и им казва: защо стоите тука цял ден празни?
7. Те му отговарят: никой не ни е наел. Той им казва: идете и вие на лозето ми, и, каквото е право, ще получите.
8. А когато се мръкна, господарят на лозето казва на своя пристойник: повикай работниците и заплати им, като почнеш от последните до първите.
9. И като дойдоха условените около единайсетия час, получиха по динарий.
10. А като дойдоха първите, помислиха, че ще вземат повече; но и те получиха по динарий;
11. и като получиха, зароптаха против стопанина
12. и думаха: тия последните работиха един час, а ти ги постави наравно с нас, които претърпяхме теготата на деня и жегата.
13. А той отговори и рече на едното от тях: приятелю, аз те не увреждам; нали за динарий се съгласи ти с мене?
14. Вземи своето и си иди; а на тоя последния искам да дам, каквото и на тебе;
15. нима нямам власт да правя със своето си, каквото искам? Или окото ти е завистливо, задето съм добър?
16. Тъй ще бъдат последните първи, и първите – последни; защото мнозина са звани, а малцина избрани.

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 31.03.2015

На 31.03. 2015 отбелязваме паметта на:

Св. свмчк Ипапий, еп. Гангърски

Житие на Св. вмчк. Игнатий, еп. Гангърски

[В-ПАМЕТ-НА-СВЕТИ-СВЕЩЕНОМЪЧЕНИК-ИПАТИЙ-ЧУДОТВОРЕЦ-ЕПИСКОП-ГАНГЪРСКИ-](#)

РЕЛИГИЯ И ВЪЗПИТАНИЕ

Възпитание на вяра, любов и преданост към Бога

Вярата в Бога е усет на душата за Бога. Тя е усещане на Божието присъствие във видимия свят, в душата, в живота. Както всеки усет, така и усетът за Бога е вроден и може да се развива, ако има съответно благоприятни условия за това. Всеки чувствен орган: око, ухо, език, нос, ако не е поставен в условие на гледане, слушане, вкусване, обоняние, постепенно отслабва и се атрофира. Той обаче се развива все повече и повече, ако непрекъснато се упражнява при нормални за него условия в гледане, в слушане, във вкусване, в обоняние и т.н. Тъй е и с духовния усет за Бога. Ако тоя усет е в непрекъснато упражнение, от смътно и неопределено състояние на душата, постепенно се избистря, изостря и стига до това състояние, което Библията нарича виждане на Бога, слушане на Божия глас.

С физическите си очи ние не можем да видим Бога. Св. Йоан Богослов говори: *„Бога никой никога не е видял“* (Йоан 1:18). Той едничък е *„безсмъртен, и живее в неприсъпна светлина, Когато никой от човеците не е видял, нито може да види“* (1 Тим. 6:16). С духа си обаче мнозина са Го виждали и Го виждат, усещат и чувствуват. Апостол Павел, един от най-учените мъже на християнството, определя вярата като *„жива представа на онова, за което се надяваме, и разкриване на онова, що не се вижда“* (Евр. 11:1). Същият апостол говори за себе си, че бил *„грабнат и отнесен до трето небе“*, бил *„грабнат и отнесен в рая“*, където чул *„неизказани думи, които човек не може да изговори“* (2 Кор. 12:2, 4). До такова едно богосъзерцание, богослушане, богоусещане може да достигне всеки вярващ в Господа човек.

Но как става и как може да стане това? Ето най-важния въпрос. Това става и може да стане по същия начин, по който се изострят, развиват и усъвършенствуват обикновените усети – чрез системни упражнения. Така се възпитават усетите у децата. Последните се поставят в положение да гледат, да чуват, да вкусват и пр. Педагогът ги напътва, показва им какво виждат или чуват, обяснява им особеностите на това, което виждат или чуват, заостря вниманието им на някои съществени неща в тях, изисква повторение на това, което виждат, което чуват и т. н. По същия начин може да се усъвършенствува и висшият духовен усет, усетът за Бога, за божествената действителност. Различието е в това, че единият усет е физически, а другият – духовен. Методът, начинът на работа е един и същ.

Религиозно възпитаващият се безспорно трябва да бъде поставен в положение да насочи и спре вниманието си върху божествената действителност. Къде може да се съзрат и видят Божието присъствие и действие? – В природата, във вселената, в себе си, в историята, в живота!

Първо той трябва да насочи вниманието си към Библията, която е слово Божие. Чрез нея Бог говори на света. В посланието си до евреите апостол Павел пише: *„Бог, след като в старо време много пъти и по много начини говори на отците ни чрез пророците, а последните тия дни говори ни чрез Сина, Когото постави за наследник на всичко, чрез Когото сътвори и вековете“* (Евр. 1:1-2). Христос донесе на земята точно и вярно познание за Бога (Йоан 1:18).

От честото наблюдение на природата, от изучаването на вселената, на човека, на историята, на законите на физикана, химията, биологията, математиката, от честия размисъл върху хармонията и целесъобразността във вселената, върху законите, които я движат и поставят в равновесие, върху нейното устройство, върху устройството на различните организми, върху устройството на човека и неговия организъм, усетът все повече се избистря, става все по-силен, все по-чувствителен. Религиозно възпитаващият се научава все по-ясно и по-точно да чете необятната книга на природата и всемира и да открива Божиите следи в природата.

Като чете тази огромна книга на естественото Божие откровение, било под непосредственото наблюдение на природата или на звездното небе, не може да не стигне до онова, за което псалмопевецът пророк и цар Давид говори: *„Небесата проповядват славата на Бога, и за делата на ръцете Му възвестява твърдата“* (Пс. 18:2). *„Защото онова, що е невидимо у Него, сиреч, вечната Му сила и Божество, се вижда още от създание мира чрез разглеждане творенията“* (Рим. 1:20).

Четейки свръхестественото Божие Откровение, Библията, и изучавайки естественото Божие откровение – природата, той все повече усъвършенствува своето духовно око, което му дава възможност за тясно общение с Бога. Първата стъпка е да се изгради навик за размисъл по Бога и Божиите дела. Придобие ли този навик, той все повече самоусъвършенствува духовното си зрение.

В Библията вярата се представя като дар Божи (Рим. 12:3). Иисус Христос казва: *„Никой не може да дойде при Мене, ако не Го привлече Отец“* (Йоан 6:44). Не бива обаче да забравяме, че всеки дар се придобива с лично усърдие. Колкото по-голям е успехът в това направление, толкова по-силно е чувството. Това е напълно естествено. Колкото повече човек свиква да мисли за нещо хубаво, колкото повече мисли за него, колкото по-интимно живее с него и в него, толкова повече го обиква. Не може човек, който размисля за Бога и Неговите благодеяния към света и човека, да не Го обикне с цялата си душа и всецяло да Му се отдаде. От вярата идва любовта. Колкото е по-жива вярата, толкова е по-силна любовта. Естествено е човек да обикне с цялата си душа Бога, в Когото вярва.

Но у човека не може да се запали голяма любов към Бога, ако той не почувствува любовта Божия към себе си. *„Ние Го любим, говори св. Йоан Богослов, защото Той по-напред ни възлюби“* (1 Йоан. 4:19).

Средствата за общуване с Бога са молитвата и св. Причастие.

Автор: Проф. Ив. Денев

Източник: Списание Духовна култура, кн.8 – август, 1991

"ПРЕДИ И СЛЕД КРЪЩЕНИЕТО - БЕСЕДИ С НОВОНАЧАЛНИЯ"

ВТОРА БЕСЕДА

- Аз вярвам само на това, което разбирам, а как да вярвам на Тайнствата на религията?

- Тогава ти не трябва да вярваш на нищо в света, даже на това, че живееш, че ти чувстваш, разбираш, мислиш и прочее, защото ти е невъзможно напълно да постигнеш и да обясниш нито едно от тези явления.

Действително, кажи ми какво е това животът? Кажи, кой от учените е разбрал напълно причината и целта на всички явления в природата?

Или вземи такова обикновено нещо като съня? Какво е той? Как по време на сън, ушите, оставайки отворени, вече не чуват нищо? Как и от какво ние се събуждаме?

А какво са скръбта, радостта, гневът, любовта?

Опитай се да ми обясниш всичко това и много друго не с набор от вероятности и не само със звука на думите. Невъзможно е! И все пак всичко това неоспоримо съществува. Всичко в света и в самия човек е тайна.

А ти искаш да постигнеш Този, Който е създал всичко това – непостижимото за теб! Без да разбираш творението, ти искаш да разбереш Твореца. Не разбирайки това, което има предели, ти искаш да постигнеш безкрайното. Ти не разбираш тревичката, насекомото – а искаш да постигнеш Бога и всичките Му откровения!

Не се ли убеждаваш накрая, че такава дързост е нелепа и безумна. Както в природата, така и в религията всичко е тайна. Това е и печатът на великите Божии дела!

Тайната е истина, съществуването на която е очевидно за нас, но която ние не сме в състояние да постигнем (изследваме – б. пр.). Тайнствата на вярата са подобни на слънцето: непроницаеми по своята същност, те озаряват и оживотворяват тези, които вярват в светлината им в простота на сърцето; те ослепяват само дръзките, желаещи да проникнат в тях.

Тайнствата са над разума, но не противоречат на разума; а в това има голяма разлика. Разумът със собствените си сили не постигна истината, скрита в тях; но в същото време той не намира, че истината е невъзможна. Така например аз не разбирам как Всевишното Същество може да няма начало и да присъства навсякъде. Но аз съвсем не виждам това да би било невъзможно или да би съдържало в себе си противоречие.

Също и в Тайната на Светата Троица – аз не постигам как едното естество е неразделно в трите Лица, но не виждам това да би противоречало на Божествената истина и да би било невъзможно. Три лица в едно не е съобразно с истината само по човешките мерки.

Трите Лица на Светата Троица единосъщно и неразделно са един Бог – и аз вярвам, макар и да не постигам това най-висше Тайнство. Един от великите отци на Църквата ни е показал пример с нещо подобно в природата, което донякъде може да ни даде понятие за безпределното: ние виждаме в слънцето три различни свойства: светлина, топлина и слънчев кръг – всяко от тези свойства е различно, а заедно те съставляват едно слънце.

Така можем да кажем и за тайните на Боговъплъщението, Изкуплението, Евхаристията и всички Тайнства на вярата. Аз твърдя, че Тайнствата на вярата, макар и да превишават разума, не противоречат на разума. Вярата е помощ и подпора на разума – светлина, озаряваща и оживяваща душата. Вярата за разума е същото, което е телескопът за окото – с помощта на телескопа окото вижда това, което не може да види само по себе си. Нима ще кажеш, че телескопът противоречи на зрението? Подобно на това е и вярата – тя предоставя на разума да се занимава с изследване на всичко, което е достъпно за разсъжденияето; но там, където естествените сили на разума изнемогват, там вярата му показва истините – нови, свръхестествени, Божествени.

Аз знам, че Тайнствата на вярата съществуват, защото в това ме убеждават достоверни свидетели: Иисус Христос и Неговата Църква.

Ти виждаш, че моята вяра в християнските Тайнства е вяра разумна; разсъдъкът ми е казал: „Тези свидетелства са истинни, те нито могат да те измамят, нито сами се заблуждават. Те са ти донесли истината от небесата!“

Мога ли аз, без да сгреша против разсъдка, да не вярвам на тези свидетелства? Само жалката слабост на ума и гибелната гордост могат да заставят човека да вярва само на това, което

може да разбере.

ИЗ "СВ. ЕВАНГЕЛИЕ ОТ МАТЕЯ"

ПРИТЧА ЗА ЗАГУБЕНАТА ОВЦА (Мат. 18:12-14)

12. Как ви се струва? Ако някой има сто овци, и една от тях се заблуди, не ще ли остави деветдесетте и девет, и не ще ли иде по планините да дири заблудената?

13. И ако се случи да я намери, истина ви казвам, той се радва за нея повече, отколкото за деветдесетте и девет незаблудени.

14. Тъй и вашият Отец Небесен не иска да загине ни един от тия малките.

ПРИТЧА ЗА БЕЗМИЛОСТНИЯ СЛУГА (Мат.18:23-35)

23. Затова царството небесно прилича на цар, който поиска да си разчисти сметката със слугите си.

24. Когато почна той да разчистя сметката, доведоха при него одного, който му дължеше десет хиляди таланта;

25. а понеже тоя нямаше, с какво да заплати, господарят му заповяда да продадат него, и жена му, и децата му, и всичко, що имаше, и да заплати;

26. тогава тоя слуга падна и, кланяйки му се, казва: господарю, имай търпение към мене, и всичко ще ти изплатя.

27. А господарят на този слуга, като се смили, пусна го и му прости дълга.

28. Слугата пък, като излезе, намери едного от другарите си, който му дължеше сто динария, и като го хвана, давеше го и му казваше: изплати ми, което ми дължиш;

29. тогава другарят му падна пред нозете му, молеше го и думаше: имай търпение към мене, и всичко ще ти изплатя;

30. но тоя не рачи, а отиде и го хвърли в тъмница, докле да изплати дълга.

31. Другарите му, като видяха станалото, много се огорчиха и дойдоха, та разказаха на господаря си всичко, що се бе случило.

32. Тогава господарят му го повика и казва: рабе лукави, аз ти простих целия оня дълг, защото ми се примоли;

33. не трябваше пи и ти да се смилиш над другаря си, както и аз се смилих над тебе?

34. И като се разгневи господарят му, предаде го на мъчители, докле да му изплати целия дълг.

35. Тъй и Моят Отец Небесен ще стори с вас, ако всеки от вас не прости от сърце на брата си прегрешенията му.

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 30.03.2015

На 30.03.2015 отбелязваме паметта на:

Преп. Йоан Лествичник

Житие на Преп. Йоан Лествичник

[ЖИТИЕ-НА-СВ.-ПРЕПОДОБНИ-ЙОАН-ЛЕСТВИЧНИК-30032015>Житие на Преп. Йоан Лествичник](#)

ИЗЛЕЗЕ НОВИЯ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 183** на Енорийски лист "Благовестие". Може да го намерите по-долу*

[Енорийски лист Благовестие, брой 183](#)

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 29.03.2015

На 29.03.2015 отбелязваме паметта на:

Преп. Марко, еп. Аретусийски

Житие на Преп. Марко, еп. Аретусийски

[ЖИТИЕ-НА-СВ.-ПРЕПОДОБНИ-МАРКО-ЕПИСКОП-АРЕТУСИЙСКИ-29032015>Житие на Преп. Марко, еп. Аретусийски](#)
